

George PIETRARU

(continuare din pagina 10)

În gara L. i-am văzut cum urcau în lumina palidă a unui bec chior, în vagonul de alături. Erau mai mulți, dar în vagonul nostru au intrat doar doi: un sergent mustăcios și roșu la față, și un soldat cu o privire încă speriată, de recrut.

- Acu' e acu', șopti samsarul spre noi. Voi vă faceți că dormiți, și mă lăsați pe mine.. Dar, mai întâi – banii! și îl privi pe șvab, pe care-l simțea ca șeful nedeclarat al grupului.

- La destinație, rosti cu zgârcenie acesta. Acolo!...

- Nu, acum... că de nu... – și trânti sarica la picioarele noastre.

Am văzut cum ochii nemțului se ascut ca lama briciului; mușchii maxilarelor îi jucau sub pielea smeadă a obrazului.

- Că de nu... ce? – șuieră el.

Dar samsarul îi înfruntă privirea fără să clipească, pufnind ușor pe nas. Fire de păr alb zburau, abia văzute, din mustață. Era tare haios să vezi chestia asta. Dar era oare momentul să râzi de așa ceva, când încordarea plutea în aer ca spaima de moarte? Atunci, bucureșteanul, prietenul meu – dacă îți spun numele precis îl cunoști – sări cu gura, dând cu băta în baltă:

ajute la strâns. Ce să ne ajute, Doamne iartă-mă, că mai rău or să ne păgubească! Ce știu orașenii de munca câmpului! Dar dacă asta-i linia... Uite, taică, hârtiile... delegațiile de la ceape, de la co'prativă. Opt, și cu sărgentul, adică eu, zece, he, he – se hlizi el gros.

Nu-l vedeam, nu îndrăzneau să mijesc ochii, dar îl simțeam pe sergentul cel mustăcios, îngrășat de plocoane și trai bun pe frontieră, cam în cumpănă.

- Dorm săracii, că-s osteniți de munca de la Județeană. Deh, îi lăsă „primul” de osteniți, și-i luarăm noi de odihniți. Ce să-i mai trezim! Mai bine să gustăm o leacă de răchie, bună rău de tot, că am pe aici o butelcuță.

Când am simțit că se îndepărtează, am îndrăznit să mijesc ochii și astfel l-am văzut pe „moșneag”, culmea, schiopătând, ajutat de grăniceri; dar, după câțiva pași, se opri și – tot șontăc-șontăc – se întoarse spre mine și-mi puse în palmă un obiect rece, metalic.

- E cheia de la ușa din spate a vagonului – șopti el. Pe acolo ieșiți la gara din S. Și vă pierdeți în noapte. La primul semafor vă așteaptă omul meu. Așa! – și mă bătu prietenește pe umăr.

povestirii. Știu, nu mi-l spune!...

- De unde știi? – se miră, sincer, Michi, și mă privi zâmbind cu cel mai candid zâmbet întâlnit vreodată în lagărul de la Latina.

- Las-o baltă, Michi! Dă-i drumul mai departe... Leonardo, anche una botiglia di „Peroni”, preggio...

Michi rămase o clipă descumpănit. Dar cum nu-i era în fire să-și facă prea multe probleme în fața unui lucru de neînțeles, se lumină la față când văzu sticla aburită pe care italianul o pusese pe masă, și culese, delicat cum numai el știa, o țigară din pachetul de pe masă.

Neamțul făcea pe victima: eu am înțeles că nu era momentul să spun că văzusem și eu ceva, și că în ceea ce îl privea personal, neamțul nu era deloc înșelat de samsar.

- Din fericire pentru toți eu sunt un om prevăzător – a adăugat, pedant, șvabul. Mi-am luat cu mine o busolă și o hartă militară – cam veche, ce-i drept, e din timpul războiului, dar s-au făcut pe ea actualizările respective...

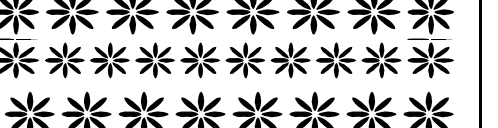
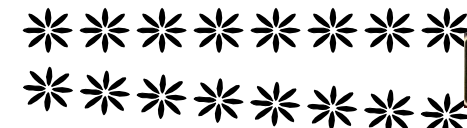
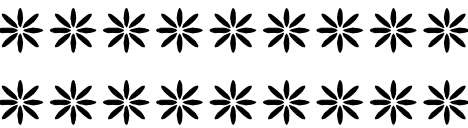
- Anume, ce fel de actualizări? – săriră băieții din Cluj. Doar nu vrei să spui că ai trecut pe ea și pichetele de grăniceri?

- Da, pușori, chiar și pichetele... Dar,

frontiera” – nu numai cu promisiunea unor mari premii în bani, dar și prin acordarea unor înlesniri în procurarea unor produse alimentare și industriale, altcum aproape imposibil de obținut. Știi la ce mă refer. Așa că ne feream ca de foc să facem vreun zgomot și eram cu ochii în toate direcțiile și vedeam dușmani în fiecare tufă, fiecare umbră... Am mers așa, cu spaima umedă în spate, în neștire, conduși de șvab, fără ca vreunul din noi să încerce să-l întrebe ce și cum... Uite, mă întreb acum, că atunci parcă ne luase Dumnezeu mințile, cum de am avut atâta încredere în individul ăla? Peste vreo două ore de mers așa, am dat pe negândite peste primul canal de irigație. Să vezi chestie haiosă...

- Ascultă, Michi – explodai, nemaiputând să tac. Poți să-mi spui ce anume găsești „haios” în faptul că încercați, noaptea, cu spaima în oase, să treceți o frontieră unde poate vă aștepta moartea? Explică-mi, că uite eu te ascult de vreo oră și nu reușesc să înțeleg unde este partea veselă a povestirii...

Michi rămase cu gura căscată spre mine, și îi trebuiră multe secunde de efort intelectual ca să poată realiza de

- Ia lasă-te de chestii din astea, dom'le, șuieră el spre neamț. Crezi că am venit de la mama-dracului să te văd pe dumneata cum faci pe „magnificul”, când ăștia stau cu pușcoacele la ... nostru? Îi dăm omului ce-i al lui, cum ne-am înțeles, și basta: doar suntem în aceeași găleată.

Scoase repede din buzunar pachetul cu banii înveliți în hârtie de ziar și-l strecură în traista „moșului”. Oltenii, fără o vorbă, făcură la fel, iar fata, decisă, scoase din poșetă pachetul și dădu să-l vâre în sarică; dar tânărul i-l luă din mână, puse peste el un alt pachet pe care-l trăsese din buzunarul vindiaului său, și le puse pe amândouă în traistă.

- Noi ne-am făcut datoria: să vedem cum ai să ți-o faci și tu – șopti mai împăcat, privindu-l în ochi pe samsar.

- Veți vedea! – răspuse acesta moale. Eu, care stăteam la capătul băncii, am văzut cum s-au înfruntat cei doi, am văzut lucirea din ochii samsarului, dar am văzut că nici mâna tânărului nu s-a întors goală din traista „moșului”. Ne-am prăbușit într-un somn de „neamuri proaste”, adică rezemați în neștire unul de altul, sforăind cu gurile căscate...

- Sunt ai mei, îi întâmpină „moșul” pe grănicerii ce se îndreptau spre noi. Tovarășii trimiși de Județeană să ne

- Le lăsați vorbă să nu îngrijoreze de mine când s-or trezi – îl auzii eu explicând soldaților. Ce vreți, domnișori de oraș...

La S. am zăbovit îndelung tot căutându-ne nu știu ce lucruri, până când toți ceilalți călători din vagon au coborât. Am deschis ușa din spate și, cercetând cu grijă în jur, am sărit, neauziți, pe terasament. Samsarul avusese dreptate: pe peronul din fața gării, ca și pe cealaltă parte a trenului, patrulau grănicerii, scrutând figurile oamenilor ce se înșirau, într-un lanț uniform, spre ieșirea din gară. Am pășit cu grijă, călcând doar pe traversele de lemn, și ne-am topit în întunericul din spatele gării. Bineînțeles că la primul semafor nu se afla nimeni, și în zadar am așteptat, pitulați în spatele tufișurilor de alături, vreo jumătate de oră...

- V-am spus eu: tipul e un excroc, vorbi în șoaptă șvabul. Ne-a tras pe sfoară și a întins-o cu banii noștri... L-am văzut în trenul care a trecut pe lângă noi spre T. Să mai spună cineva că fac pe „magnificul”! – și fulgeră cu privirea undeva în noapte, spre locul unde se afla bucureșteanul. Un băiat de altfel de treabă, pe care sunt sigur că...

- Îl știu, pe care îl cunosc precis dacă îmi spui numele – îl întrerupsei eu pentru prima dată de la începutul

înainte de a ajunge la ele, va trebui să trecem prin câteva canale de irigație, unele destul de adânci... E cineva care nu știe să înoate?

Un fior nevăzut, dar realmente perceptibil, trecu prin noi toți: apa neagră și rece a unui canal nevăzut, necunoscut, îmi trecu prin șira spinării.

- Cine vrea să meargă să se țină după mine. Să știți că nu mă opresc pentru nimeni!

Și o porni fără să privească înapoi. Ne-am dezmeticit repede și am luat-o după el, poticnindu-ne în iarba înaltă și uscată. Era o noapte de toamnă fără stele, umedă și rece; era atâta umezeală în aer încât nici nu simțeam când se pornea ploicica mărunță ca pulberea, și când contenea pentru o vreme. Departe, în dreapta și în stânga noastră, licăreau luminițele unor case și veneau până la noi, în răstimpuri, lătrăturile câinilor. Nu de aceștia ne era nouă teamă, ci de câinii-lupi, de urmărire, pe care grănicerii îi împrumutau gărzilor comunale din satele de lângă frontieră pentru a „dibui” încă din „zonă” pe eventualii vizitatori cu intenții „criminale”. Mai știam că locuitorii satelor din „zonă” erau mobilizați în „campania patriotică de prindere a infractorilor care încearcă să treacă ilegal

unde venea nedumerirea mea.

- A! Păi, nu înțelegi? Tipul, adică neamțul, o pornise înainte, fără să-i pese de fată, adică de logodnica lui, mă rog. Și persoana în chestie a căzut pe capul meu!

Acum întâmplarea devenise într-adevăr „haiosă”: mi-l închipuiam pe Michi, cavaler medieval perfect, orbecăind prin noapte, prin hârtoape, și protejând pașii nesiguri ai fetei.

- Când spun că a căzut pe capul meu nu exagerez deloc. Vorbesc la „propriu”, căci la primul canal, chiar când o ajutam să treacă, tremurând toată prin apa rece, nu știu cum s-a făcut, s-a împiedicat și m-am pomenit că vine peste mine. M-a băgat la fund, pur și simplu, și a trebuit să mă zbat, nu glumă, ca să ies la suprafață și s-o repun și pe ea pe linia de plutire. La al doilea canal n-a mai fost așa, că am avut grijă și m-am pregătit. O țineam de subțioară, iar eu stăteam un pas în urma ei, ca să am libertate de acțiune, înțelegi. Umblam ca bezmeticii, amețiți de trecerile prin apa rece și urcatul de-a bușilea pe talazurile alunecoase ale canalelor. Mă întreb și acum: de ce naiba au săpat atâtea canale acolo, în preajma graniței? În toată țara n-am văzut atâtea canale la un loc. Nici nu mai știu câte am traversat...

(continuarea în numărul viitor)